

F. t. L. om Ændr. i Bestemm. vedr. Statsanstalten for Livsforsikring.

De øvrige i §'en foreslaaede Ændringer i gældende Bestemmelser er i det væsentlige foranledigede af ovennævnte principielle Ændring.

ad § 6.

De i denne § foreslaaede Bestemmelser er væsentligst foranledigede ved, at de hidtidige Sikkerhedstillæg ifølge § 427 i Lov om Statens Tjenestemænd af 12. September 1919 fremtidig skal regnes som Driftstillæg. Medens det derfor tidligere i Lov af 29. Marts 1904 § 5 bestemtes, at der ved Beregningen af Aktivet først i Præmierne skulde fradrages Driftstillægget og derefter yderligere $\frac{1}{21}$ (Sikkerhedstillægget), bliver dette nu opnaaet ved under eet at fradrage det samlede nye Driftstillæg.

Det er endvidere foreslaaet, at det Grænsebeløb, Reservefonden skal være naaet til, før det hele Overskud kan udbetales som Bonus, nedsættes fra 15 pCt. af Summen af Passiv og Aktiv til 10 pCt. af samme Sum. Efter at Anstalten nu er naaet til en væsentlig større Forsikringsbestand end i 1904, maa de 10 pCt. siges at angive en i meget høj Grad betryggende Størrelse for Reservefonden. Denne har ved de senere Opgørelser udgjort ca. $5\frac{1}{2}$ pCt. af Summen af Aktiv og Passiv, og den anførte Nedsættelse fra 15 pCt. til 10 pCt. vil derfor formentlig i en meget lang Fremtid ikke komme til at udøve nogen Virkning i Praxis. I §'en er det endvidere foreslaaet, at den Grænse, Reservefonden skal være naaet til, før der kan udbetales Bonus, sættes til 4 pCt. i Stedet for som tidligere 5 pCt. af Summen af Aktiv og Passiv. Med den for Tiden stærkt forøgede Tilgang af nye og større Forsikringer vil Summen af Aktiv og Passiv hurtig stige stærkt, medens Tilgangen først i Løbet af længere Tid kan yde et tilsvarende Bidrag til Forøgelsen af Reservefonden. Resultatet kunde da, hvis de 5 pCt. bibeholdtes, blive, at der en Overgang ikke vilde kunne ydes Bonus eller i hvert Fald kun ringe Bonus, medens denne da til Gengæld senere kunde stige ret betydeligt.

Et Reservefond paa 4 pCt. af Summen af Aktiv og Passiv vil yde en god Betyggelse og med Anstaltens nuværende Fordeling af Forsikringsbestanden være ca. $1\frac{1}{2}$ Gange den Maksimumsgrænse, der i Lov om Livsforsikringsvirksomhed af 1. April 1914 er sat for Sikkerhedsfonden.

Ifølge de hidtil gældende Bestemmelser skulde hele Bonusfonden udddeles, hvis det Beløb, den indeholdt, ikke oversteg 8 pCt. af Bonustallene, og hvis den oversteg dette

Beløb, da uddeltes de 8 pCt. + $\frac{1}{4}$ af det overskydende. Da Bonus ved de fremtidige Udbetalinger kan ventes at gaa noget ned, fordi en større Del af Præmierne end tidligere nu anvendes til Driften, har man anset det for heldigere at sætte Grænsen ved 6 pCt., men da Reduktionen fra 8 til 6 pCt. formentlig er noget stærkere end den, der virkelig kan ventes, er det foreslaaet ud over de 6 pCt. yderligere en udbetale Halvdelen af det overskydende.

ad § 7.

I § 7 i Lov af 18. Juni 1870 er det fastsat, at der ved Tegningen af Livsforsikringer, Overlevelserefter o. l. skal kræves saa udførlige Oplysninger om den forsikredes henholdsvis Forsørgerens Helbredstilstand og øvrige i Betragtning kommende Forhold, at Anstalten paa Grundlag heraf kan skønne, at vedkommendes Levedansynlighed ikke er mindre end den sædvanlige for Personer af samme Alder og Køn. Foruden paa saadanne saakaldte »normale Liv« kan Anstalten dog i Henhold til samme Lovparagraf tegne Forsikringer henholdsvis Forsørgelser paa saadanne Personers Liv, som ikke fuldt ud opfylder disse Betingelser, naar der blot kan skaffes fyldestgørende Vidnesbyrd for, at de paagældende ikke lider af nogen Sygdom eller Svaghed, der lader deres tidlige Død befrygte. I Henhold hertil har Anstalten i de forløbne Aar tegnet en Del Forsikringer for Personer, der vel kan betegnes som »mindre gode Liv«, men hvor man dog har skønnet, at Præmien kunde fastsættes med de for »normale Liv« gældende Tarifer som Grundlag, idet der gaves en passende Forhøjelse. De for disse »mindre gode Liv« i de forløbne Aar indvundne Dødelighedserfaringer har været af en saadan Art, at Præmieforhøjelserne alt i alt har vist sig at svare godt til den forøgede Risiko. Anstalten har imidlertid i Aarenes Løb maattet nægte at antage til Forsikring eller som Forsørgere adskillige Personer, som paa Grund af deres Helbredstilstand m. v. skønnedes at falde uden for de i Loven af 18. Juni 1870 fastsatte Rammer.

I de senere Aar er der imidlertid, saavel i Udlandet som herhjemme, gjort Forsøg paa at skabe Muligheder for at kunne antage til Forsikring Personer, man tidligere af Hensyn til deres Helbredstilstand m. v. har ment at burde forkaste, og af Hensyn til Forsikringens samfundsmæssige Betydning maa det anses for berettiget, at netop en Statsanstalt bidrager til Løsningen af dette vigtige Spørgsmaal. Ved Fastsættelsen af